

Butlletí de l'Estat Català

Els urgits del diable

Temps foren temps que els reis eren ungits de Déu. Avui, en són del crim i de l'exacració dels homes, i dic dels homes en absolut, perquè ells i els que els volten i els aguanten no en són de homes: són una mena de monstres que, semblants als cucs que s'arrossegueu per terra, només poden viure de fang, d'escòries i de podridnra. Per això, si sotscavéssiu un xic els fonaments dels trons reials, sempre trobaríeu que es basen damunt d'un cementiri que no fa aquella olor de natural expiació que fan les cendres dels que moriren en pau, sinó aquella fortor de sang que fan encara, eixutes i tot, les dels que moriren sota una mà criminal contra la qual criden venjança.

I, ai, que si sotscavéssiu els del tron d'Espanya, entre aquestes cendres hi trobaríeu la de molts catalans i entre aquestes veus de venjança hi sentiríeu ronca i tremolosa la d'aquell vellet, Comte d'Urgell, darrer príncep de la casa catalana que morí enverinat per un dels antecessors de l'actual rei d'Espanya que no fa gaire ens ho recordava en el Palau de la Generalitat, quan ens deia que ell era Borbó. No hauria calgut que s'hagués molestat en recordar-nos-ho: prou clar ho du escrit a la cara, en els estigmes que la distingeixen, solatge dels crims i de les aberracions d'una dinastia que se'n va a la posta.

No és estrany, doncs, que per regenerar Espanya (no serem nosaltres els que l'haurem regenerada) s'hagi triat el darrer gall bobònic que la regeix dos puntals com en Primo de Rivera i en Martínez Anido i un camp d'honor com el del Marroc.

Si no teméssim ofendre els cignes, diríem que el seu parlament davant dels alcaldes, flor i nata de Catalunya, fou el cant del cigne. No sabem veure quina fermesa pot tenir una corona que s'aguanta en dos puntals que tambalegen, d'embriacs com estan sempre, i que per camp d'honor té un camp tant d'honor per Espanya com és el Marroc.

No parlarem ara del Marroc: és una tragèdia massa cruenta perquè gosem parlar-ne ni una paraula mentre la consentim i ajudem a perllongar-la deixant-hi anar els nostres fills i germans. Parlem només un xic d'aquells dos puntals i especialment de Martínez, Anido l'home més funest d'aquests temps que, al seu sadisme innat, hi ajunta el del malaguanyat Arlegui, la ombra del qual no l'ha deixat eucara, havent-se reincarnat en el seu cos per acabar de dur a terme els crims que ell en vida havia concebut i que la mort, compadint els homes no li havia donat temps a realitzar.

Es per això que si en Primo el veiem excel·lir entre els embriacs del vi de les orgies a Martínez Anido entre els embriacs de sang i de crims.

Quan ens imaginem el Martínez Anido, en el solc de les arrugues de la seva cara de faune escornat, ens sembla veure-hi un xic d'ombra de les tenebres dels dubtes i dels turments que li deuen rugar l'ànima. Ens dona la sensació de aquells homes que per calmar-se la veu del remordiment d'un crim comès, proven de fer un crim més gran encara. Volen rentar-se les mans tenyides de sang i se les esbandeixen en una nova sang encara més negra. Són una mena de abims tenebrosos que atreuen, engolidors les més vulgars vileses del món i els crims més horribles.

Volcu crim pitjor que el que ha acabat de fer ara amb aquest aixecament que ha provocat ell a Vera i que anava a provocar a Perpinyà i a Barcelona? Pobres idealistes joves, tots vosaltres que heu caigut en el parany i heu satisfet un xic la set dd sang d'aquest monstre.

Catalans, espanyols, homes d'on sigui que vingueu, alerta! El monstre no s'ha saciat i, en-fellonit, rugeix de ràbia perquè tothom li ha vist la jugada Volia fer-nos-hi caure també a nosaltres, els separatistes, fent espantar ensem als burgesos catalans i li hem guanyat la partida eis uns i els altres. Ni els burgesos s'han espantat ni els separatistes ens hem llenat a les seves urpes!

Una cosa hem d'agrair-li i és, la lliçó que ens ha donat i que ens servirà d'experiència. No és la darrera vegada que ens el parará aquest parany. però tampoc és la darrera que no hi caurem i que en sabrem fer befa. No per això aflui-xarem la corda del nostre arc sempre tivant i a punt d'aviar la sageta. Sempre apuntant i sempre alerta. L'avarem no quan ell voldrà sinó quan nosaltres voldrem i creurem arribada l'ho-ra.

Ara ens descobrim i, en nom de Catalunya i de l'humanitat, protestem davant del món de la mort donada als joves que, enduts per un ideal, han estat sacrificats a aquest monstre insaciable digne només del rei d'Espanya. I en peu de guerra i en silenci, els ulls eixuts, escoltem com el cor ens plora, no sabem si d'odi o d'esperan-ça.

VAL MES MORIR PER LA LLIBERTAT QUE VIURE DINS L'ESCLAVATGE.

Civils o militars

Tan se'ns en dona que manin els generals com els civils del P. U. P. N. hi guanyarem res en el canvi. Tan els uns com els altres són espanyols i volen que nosaltres siguem espanyols. Nosaltres no tenim inconvenient en ésser germans dels espanyols, com ho som dels francesos irlandesos, egipcis i de tots els pobles i homes que ens permetin viure amb dignitat i amb llibertat, com han de viure tots els homes i tots els pobles. Però ésser espanyols mai, no en som ni en volem ésser.

Així, doncs, no podem entendre'ns ni amb civils ni amb militars espanyols, i tots els canvis d'allà dalt fets a espatlles nostres seran dolents per a nosaltres.

Estem en lluita contra l'estat espanyol i no pararem fins assolir la nostra independència, i no ajudarem ni amb la nostra col·laboració indirecte a cap govern o partit espanyol que no reconegui el dret de Catalunya a disposar d'ella mateixa.

Que això ens portarà a la il·legalitat i al ostracisme per molt de temps! Ja ho sabem i treballarem per escurçar-lo, ajudats pels patriotes de fora i de dins que estan decidits a sacrificar interessos i vida per la llibertat del nostre poble Els altres no els necessitem ni els demanem res, per ells faran i que s'entenguin amb les conseqüències llurs. Els qui no vulguin menjar el pa de la presó i de l'exili hi sobren entre nosaltres.

D'interès general

FEM SABER ALS NOSTRES LECTORS QUE EL PREU DEL PERIODIC SERA DES D'AQUESTA DATA, TAL COM ROMAN FI-XAT EN LA CAPÇALERA, DE VINT-I-CINC CENTIMS PER A TOTES LES TERRES CATALANES. AMB LA QUAL COSA CREIEM QUE PODRA EVITAR-SE QUE CERTES PERSONES EN COBRIN MES DEL DEGUT

TAMBE VOLEM COMUNICAR-VOS QUE COM A CONSEQUENCIA DELS ESDEVENIMENTS DE LA FRONTERA I DE LA MES ESTRETA VIGILANCIA EXERCIDA, NO ENS HA ESTAT POSSIBLE FER ARRIBAR ACI EL NOMBRE DE NOVEMBRE. ARA TROBAT JA EL MITJA DE FER-VOS-EL ARRIBAR. AQUEST REPRENDRA EL SEU CURS NORMAL.

ORDRE

Des del mes de gener vinent queda establerta la quotització per tots aquells que formen en la organització.

Aquestes quotes seran lliurades a cada cap de Escamot i ell les passarà al cap de companyia a bescanvi d'una valor igual de segells els quals seran lliurats als components de l'Escamot.

Aquests segells no podran esmsrçar-se en cap altra cosa que no sigui el dit pagament, essent segellats a l'efecte.

La quota única serà de dues pessetes mesals i es podrà fer majors contribucions pels demés mitjans que es posaran a l'abast.

Els grups civils estaran també obligats al dit pagament i se'ls donarà ensem nous mitjans de quotització particular demés de material informatiu i tot el que per el major ordre freturin.

França, Anglaterra, Egipte i el Marroc

No som diplomàtics ni profetes, però tenim nas i ulls a la cara i no acostumem a ensenyar el darrera als nostres enemics com els militars espanyols. Per això arran del conflicte anglo-egipci i les converses tingudes a París per Chamberlain i Herriot, diem que Anglaterra i França s'han posat d'acord —mentre en Quinyones de León badava— per a deixar en llibertat a la primera dins l'Egipte i a la segona al Marroc i no tardarem a veure —abans dels 6 anys de que parla en Primo per resoldre el plet africà— com tropes franceses per Xauen i Lar-taix amb menys «duros castigos i combates gloriosos» enllacen la seva colònia marroquina amb la zona internacional de Tànger i si no fan el mateix amb Ceuta, Melilla i Tetuan serà perquè Anglaterra prefereix tenir en aquestes places voreres a l'Estret de Gibraltar els canons espanyols als francesos perquè sap que mai fan toc ni per casualitat, com el ruc de la fàbula llur.

Sense ésser profetes ni diplomàtics el temps ens donarà la raó.

Que «Justícia Social» multipliqui les proves d'afecte als germans socialistes espanyols posant-los en lloc de preferència enfront dels altres germans socialistes dels demés estats.

Ens plauria més un tracte d'igualtat estricta amb tots els socialistes veritables. fossin d'on fossin.

Diem socialistes veritables perquè no voldríem que els amics de «Justícia Social» caiguessin en el pecat del fetixisme dels noms. Car el partit socialista espanyol és de nom socialista però la seva benvolent col·laboració amb la dictadura militar espanyola, negació de tota llibertat; el seu silenci respectuós davant la tirania inculta i la seva mal dissimulada complaença envers l'obra del Directori a Catalunya tractant de bandejar totes les nostres característiques nacionals, no s'avenen gaire amb l'ideologia i praxi socialista.

Cal que «Justícia Social» sàpiga distingir entre socialistes defensors teòricament i pràctica de la llibertat de tots els pobles dels que callen vergonyosament quan el seu estat vol matar espiritualment, ja que materialment encara és massa dur, un poble que té consciència de la seva personalitat.

Nosaltres, els separatistes d'Estat Català, germans de «Justícia Social», no sentim cap odi pels espanyols socialistes, lluitarem, si, contra els espanyols que volen manar a casa nostra contra tota raó i justícia però darem l'encaixada fraternal a aquells qui reconeixin el nostre dret i l'exercici de les nostres llibertats.

No el sentim l'odi de raça orb i crudel; sentim l'odi a totes les tiranies i l'amor a totes les llibertats.

Recordeu-vos, amics de «Justícia Social», quan parleu del partit socialista espanyol, que col·labora amb el govern militar i que en el seu ideari no hi té pas concretament exposada l'independència de Catalunya.

Que un diari que es titula nacionalista com «La Veu de Catalunya», i en qual havem llegit bells articles parlant de Catalunya-ciutat permeti a un seu redactor fer l'elogi ditàmbic de una obra i un autor com «La gaviota» i en Millan.

En Millan serà un músic espanyol tan inspirat i bon home com vulgui aquest redactor però nosaltres ja som prou grans per que ens rentin la cara amb una «catalanada» com la que ens venen l'Oliveros, l'Amichatis i el dit mestre espanyol.

Els qui, com aquell redactor, s'entusiasmen davant «La gaviota» tenen l'anima provinciana d'un habitant de Cuenca o Badajoz i honoren ben poc la llur condició de ciutadans de Barcelona.

A l'Oliveros i a l'Amichatis els hem de dir que pensin un xic més abans d'embrutar paper que un cop escrit es reservin lleure a bastament per a polir ço que l'inspiració (?) els dicti.

En el temps dels nostres avis, eucara, encara però avui som ja massa nosaltres per a que puguin passar aquestes coses.

Que son molts catalans que es diuen separatistes que no han comprès que amb crits i raons no s'arranja res i que per a fer feina positiva cal parlar poc i unir els nostres esforços.

Per això calen organització i mitjans de lluita i resistència. Els obtindrem si ajuden Estat Català a crear la força que faci respectar el nostre dret, inscribint-vos en els seus rengles i quotitzant un mínim de dues pessetes mensuals per a sostenir l'organització.

I

(Lluita de l'Infanteria centra les ametralladores)

1. Les ametralladores no presenten més que un blanc molt petit, i tot sovint molt poc visible, a voltes invisible per complet.

2. Les ametralladores, malgrat el nombre reduït de servents que necessiten, sofreixen més pèrdues relatives que l'artilleria. A més no poden corregir el tir tan fàcilment com aquesta, si bé un cop ho han aconseguit produeixen un gran efecte.

3. Els principis que s'exposen per el combat l'artilleria són, en general, aplicables contra les ametralladores.

4. A distàncies petites i mitjanes, una Secció d'Escamots d'Infanteria, si lluita en condicions favorables, és suficient per a posar fora de combat a una ametralladora.

Quan els tiradors no puguin distingir bé les ametralladores i no sia fàcil indicar-los-hi una referència o punt de mira auxiliar, es farà foc sobre tot el front que ocupin aitals màquines.

Si les circumstàncies ho permeten, deurà tirar-se preferentment sobre els servidors de l'ametralladora

5. Els Escamots d'Infanteria evitaran molt especialment que les unitats o fraccions en ordre tancat es presentin com a blanc a les ametralladores contràries, sobre tot en les zones estretes del terreny o bé sobre els camins que estiguin compresos amb el feix d'aquestes màquines.

6. Les ametralladores sempre que sia possible, deuran ésser atacades d'aprop, puix presenten un blanc molt poc vulnerable; a més, haurà de tenir-se present que llur foc, a grans distàncies, és capaç de produir serioses pèrdues a l'infanteria.

II

(Id. de id. contra la caballeria)

1. Si els Escamots d'Infanteria estan ben disciplinats i comandats, si conserven un elevat esperit, obren amb serenitat i sense precipitacions, esmercen amb intel·ligència i oportunitat llurs armes i prenen precaucions per a evitar les sorpreses, no han de tenir cap mena de por de la caballeria adversa que carregui, encara que aquesta sigui d'un elevat efectiu, que segur que serà batuda i rebutjada.

Però si, al contrari, els Escamots són sorpresos o estan desorganitzats o bé perden llur sang freda, la caballeria contrària podrà obtenir la victòria.

2. Per a combatre a la caballeria que carregui, els Escamots no han d'esmerçar altre mitjà que el foc; l'acció de l'arma blanca encara que és un complement de defensa, resultaria de molt petita eficàcia si el xoc arribés a esdevenir.

3. Importa moltíssim obrir el foc immediatament amb el major nombre de fusells possibles; ha de procurar-se prescindir tota mena de moviments i evolucions i solament s'armarà la banyoneta quan la càrrega signi prevista i senyalada a gran distància.

Es podran aprofitar els obstacles propers, com clots, trinxeres, murs, llocs cercats, etc., si això no impliqués pèrdua de temps per a començar el foc.

4. Quan s'estigui en «ordre obert», únicament faran front a la càrrega, obrint el foc els Escamots que es trobin més directament menaçats, els quals no s'han de moure del seu lloc, ni variar la formació i disposició en que es trobin.

(seguirà)

No cal que anem a cercar exemples històrics llunyans reculant segles enllà. Dins l'època moderna, dins mateix de l'època contemporània, al voltant nostre, veurem els exemples convincents de ço que és un moviment nacionalista i dels mètodes que cal emprar per a fer-lo triomfador.

S'ha dit que cap plet nacionalista s'assembla a altre plet nacionalista, que tots tenen quelcom propi i peculiar que els dona un caràcter distint dels altres, però també és cert que tot plet nacionalista té dues coses comunes amb tots els altres: Que es tracta sempre d'una nació sotmesa a un poder estrany: nació, estat, etc.; i que el poble vol lliurar-se d'aquest jou o tutela i adquirir la llibertat plena, la sobirania integral.

Els pobles que pretenen tenir un plet nacionalista i no volen foragitar aquest poder estrany acontentant-se solament amb una autonomia més o meys limitada, amb una co-sobirania amb aquest poder opressor no tenen tal problema nacionalista, tenen solament un problema de llibertat però no de sobirania, senten la necessitat d'un més folgat desenrotllament però no tenen plena consciència de la seva personalitat col·lectiva, car el que té plena consciència de la seva personalitat vol ésser mestre absolut de les seves decisions i dels seus actes i el poble qui té plena consciència d'ésser una nació vol forçosament la plena sobirania, atribuït essencial de tota nacionalitat ben formada.

Deixem de banda els problemes, doncs, de llibertat i autonomia i mirem com plantejen i resolen avui arreu del món els problemes de sobirania, de dignitat nacional més que de vida nacional.

Irlanda s'alça sencera contra l'immens poder britànic sense sospesar-ne les conseqüències portada sols per l'afany d'ésser lliure i sobirana i després d'una lluita titànica que cobrí la terra pàtria de tombes d'herois i de màrtirs obté la llibertat, queda en peu encara l'ànima irreduïble popular que vol sencera la sobirania de la Nació i viu en perennal rebeldia moral fins assolir-la, car Irlanda acabarà gaudint de la completa independència, per la que moriren a milers els seus fills abnegats;

Egipte obté d'Anglaterra la llibertat però sospira per l'independència perquè sent plena consciència de la seva personalitat nacional, i el poble es revolta, els estudiants actuen i els ministres dimiteixen mentre les cambres protesten.

Anglaterra inondarà de soldats la vella terra faraònica, les seves armades bloquejaran els ports egipcis però l'ànima del poble restarà dreta fins encalçar dignament la seva sobirania completa.

I nosaltres els catalans, que tant parlem de plet nacionalista, que farem?

Que ena diuen els titulats líders nacionalistes antics i moderns? Sentim en llurs paraules aquesta dignitat, veiem en llurs actes aquesta abnegació que servaren i practicaren sempre els nacionalistes irlandesos i egipcis, els patriotes txecs i polonesos?

Quan la revolta militar espanyola anorrea d'arrel les poques llibertats civils que gaudíem, quines protestes s'aixecaren, quines veus se sentiren, quines actuacions es vieren?

Llevat d'ESTAT CATALA i elements radicals del nacionalisme amb el Macià al cap, que es declararen en franca rebeldia i llençaren un manifest reclamant l'independència de Catalunya inici d'un labor constant, fora de totes les lleis i burlant totes les persecucions, quins feren els elements que imitaren la bella gesta llur? quins foren els titulats nacionalistes que tingneren una actitud digna i serena? quins els que no temeren parlar i obraren com veritables nacionalistes?

Es dissolgué l'ajuntament, i quatre policíes sis motos i dos generals foragitaren de casa la ciutat els concellers de la urbs, sense que un de sol alcés la veu digna i reposada protestant de l'atemptat a la sobirania del poble.

I quan més tard la dictadura militar dissolgué la Mancomunitat, tantes voltes anomenada en mitins i reunions el Parlament de Catalunya quins foren els diputats, quin el president que solemniament proclamà la seva fe en el triomf de la justícia i del dret del poble a fer-se les lleis i governar-se; qui fou el que s'encarà amb el po-

der avilidor per mostrar-li l'ànima viril del poble català reclamant la llibertat?

Sota les baionetes el govern egipci dimissiona abana que donar compliment a les exigències del poble tirà; davant dels canons el parlament protesta i la lliura a la Societat de les Nacions, i els seus membres són empresonats.

Dins la presó els irlandesos afirmen la seva fe en l'indipendència de la pàtria llur. De Valera és condemnat a mort i fuig abans que ajupir-se i renegar del seu ideal. Els estudiants van al patíbol amb el somriure als llavis.

O pobles generosos! o herois sublims! o màrtirs conscients! o consciències desvetllades i fermes!

I tu, tu Catalunya, on són els teus fills? On són els qui tant cridaven? Vergonya, vergonya que no som encara prou conscients, prou decidits i prou forts. La fortitud és una virtut incognuda, en terres catalanes el sacrifici una paraula vana, la consciència nacional una momia enterrada fa ciuqcents anys.

Oh Catalunya, la retuda, la impotent! Que cal fer per llibertar-te? Només confiem en les noves joventuts; cal interessar tots els polítics nacionalistes, els que paraven i avui callen i se amaguen, cal ésser pocs però decidits, no témer la mort ni la presó, saber manejar l'arma i ésser boigs a bastament per llençar d'una borsada totes les velles falòrnies burgeses de pau, prosperitat, família i treball, que sols escauen bé als pobles lliures però que són dogals dels pobles esclaus, i anar al camp amb el cap clar, el pit obert i les mans fortes per a fer-hi triomfar la independència i rentar als catalans dels pecats de covardia i servitud.

Per combatre l'opressor totes les armes són bones i tots els mitjans adoptables.

Notes de París

Havem pogut estrènyer, en la nostra oficina de París, les mans dels nostres amics separatistes que han atrevessat la frontera després de burlar durant més d'un mes, tot el temp que calia a la nostra organització, la persecució aferrissada de la policia espanyola. No sempre han de fer ells el que vulguin.

Al donar-los la benvinguda havem començat immediatament noves tasques en profit de la llibertat de la nostra terra.

Cada dia que passa rebem més proves de l'esperit de sacrifici, col·laboració i intransigència que anima als nombrosos nuclis de catalans escampats per Amèrica. Si els metropolitans fossin més patriotes i menys polítics! Ni De Valera ni Zaglul Paxà,

Pobre Macià, que poc honoren els catalans la teva Vtda i el teu sacrifici, sols la joventut amb tu vibra i amb tu assolirà la victòria malgrat la covardia dels poderosos.

En la nostra lluita contra l'opressió i la tirania àdhuc l'engany i la deslleialtat són armes permeses car són les que els tirans usen contra nosaltres.

Cal emprar la força

Que es desenganyin d'un cop tan els que somnien amb un moment d'efusió o de comprensió que faci possible la consecució de la nostra Llibertat Nacional dins l'estat espanyol, com aquells qui creuen que el nostre dret a l'indipendència més o menys absoluta podrem assolir-lo mitjantçant el desvetllament racial del nostre poble per la cultura i per una acció política encaminada a convèncer de la raó de les nostres aspiracions als actuals tirans de la nostra pàtria esclava.

S'ha produït dins l'estat espanyol un acte de reacció i tirania que ha entronitzat la dictadura militar, i el militarisme triomfant amb un sadisme ancestral ha sollat totes les llibertats conquerides i els drets reconeguts de l'home i de les col·lectivitats modernes. Fa més d'un any que tots els subjectes de l'estat espanyol, i entre ells nosaltres que per dissort i covardia encara hi pertanyem, vivim a la mercè dels militars sense altre dret que llur caprici ni altra llei que el voler llur i no s'ha aixecat ni una sola veu civil espanyola parlant dels drets dels pobles i cap polític antic al parlar del govern militar s'ha posat a la boca les befes, escarnis i vexacions que els dictadors han fet i estan fent a l'ànima catalana, al nostre poble dissortat.

S'han aixecat veus defensant el dret civil, la llibertat dels homes però ni una que al·ludís remotament als més mínsos drets nostrats, a les més limitades aspiracions del nostre poble.

En canvi particularment no han mancat homes de primera fila dins la política espanyola que excitessin a la democràcia catalana a defensar els drets civils dels espanyols confessant que tot ho esperaven de les nostres conviccions i de la nostra força.

Que podem, doncs, esperar d'uns homes civils que ni davant la més barroera persecució dels bens morals i materials del nostre poble tenen una paraula, ja que no d'estima de compassió, pels sofriments de tot un poble?

I si l'espectacle actual no és prou encara, no aneu veient, catalans, a mida que es reconeix, trueix la nostra història, com en tot temps i sota totes les circumstàncies, els espanyols han estat sempre els mateixos i llurs aspiracions i llur política l'absorció i dominació de les nostres terres, de la nostra espiritualitat i de les nostres riqueses materials?

Mentre Catalunya construïa la seva personalitat i forjava la seva independència lluitant amb el poder dels reis francs i els invasors musulmans, mai fou ajudada ni de prop ni de lluny, pels reis lleonesos i castellans: En canvi quan Catalunya, assolida la seva unitat i la seva independència, es gira amb més força contra la host sarraïna que dominava encara bona part de la península, dona repetides vegades ajut als monarques castellans, salva llur nació en la batalla de les Navas de Tolosa, li fa present de Múrcia, l'ajuda en la presa d'Almeria i combat manta vegades per impedir que l'allau mora pugui unir-se contra el castellà. Mai es veié durant aquest temps un sol rei castellà cooperar a una acció alliberadora dels nostres comptes rei i si contenen les cròniques que qualche monarca castellà es complagué en destorbar el nostre avenç, protegint encobertament els notables sarraïns.

Quina fou l'actitud dels comptes-reis de niqua castellana envers el nostre poble?

Quin rei castellà, després de l'unió voluntària de les dues cases reials, no ja estimà el nostre poble sinó respectà tansols les lleis seculars per les què es regia la nostra terra?

Quin rei castellà és posà mai al costat de les nostres Corts, del nostre Concell de Cent, de les nostres lleis, de les nostres costums, de la nostra llengua?

Quin rei espanyol escoltà mai la veu de la raó i de la justícia, fossin els què fossin els emissaris del nostre poble, fossin les què fossin les moderades peticions, fossin les què fossin les proves de vassallatge del nostre poble decaïgut?

I quan la riuada democràtica infantada per la revolució francesa s'ensenyorí de la península ibèrica, quins foren els governants espanyols, quins els republicans d'enllà l'Ebre que escoltaren els nostres clams i curaren les nostres fetures espirituals i materials?

Cecs i negats han d'ésser els què pretinguin oposar-se a l'organització militar del nostre poble per crear la força necessària per a alliberar

el nostre poble de l'esclavatge i fer respectar el seu dret a la llibertat i a l'indipendència

Cecs i negats han d'ésser, a menys que no siguin aprofitats valedors de les ànsies de llibertat del nostre poble, polítics a vantatgistes que especulin fomentant el redreçament de Catalunya, cíncics canalitzadors de les forces espirituals catalanes vers la poixança i profit d'una cleda privilegiada posseïdora de totes les honors, influències i poder de la terra.

Cultura si, política també, àdhuc eleccions, si voleu; però organitzant a l'ensens les nostres, forces militars crua i netament contra l'opressió i la tirania. Jamai admetem nosaltres com a independentistes sincers, com a separatistes convençuts als qui trobant mils i mils duros pels periòdics llurs, per llurs empreses editorials i financeres, per dominar ajuntaments i corporacions, no troben unes miserables mils pessetes per armar i ensinestrar com cal el nostre jovent entusiasta capaç de totes les heroicitats i de tots els sacrificis per la llibertat de Catalunya, la pàtria nostra.

Fora totes les caretes i unim-nos els qui volem la llibertat i no temem sacrificis per a obtenir-la! I exigim de tots els qui vulguin passar per separatistes que s'ocupin com s'han de ocupar de crear la força qui ha de fer triomfar el nostre dret.

Als que tenen diners per explotar la pau i no en troben per preparar la guerra alliberadora deixem-los per farsants i que cap català digné dels seus avis i dels seus nets se'ls cregui ni se'ls escolti. Nosaltres confiem en les noves joventuts vindicadores de l'esperit de la raça que defugint els llocs d'honor sabran ocupar els del sacrifici que portarà la llibertat de Catalunya, defensora de la llibertat de tots els pobles i de tots els homes.

Volem tots els homes germans però no volem uns homes dominant als altres. Volem els pobles pacífics i germans però no podem tolerar la sotmissió d'un poble a un altre poble.

IMPORTANT

Havent estat dissolt el Comitè Directiu d'Estat Català i haver pres nostre capdill Macià la suprema direcció de les forces separatistes asessorat per un nou comitè secret, preguem als nostres amics no donguin quantitats als antics cobradors dels nostres organismes i espeoin per quotitzar els segells d'Estat Català i el què indicarem oportunament.

Queden, doncs, desautoritzats tots els que recollien donatius en nom d'Estat Català.

Estat Català sols és responsable de la seva actual organització que té absolutament deslliades de tota altra. Això no vol dir que no vagi al costat de tots els que lluitin per l'indipendència de la nostra terra.

La disciplina és la forjadora del triomf i l'entusiasme i l'abnegació els seus millors soldats,

Mentre els periòdics espanyols parlen de suposats alçaments entre els partidaris del capdill moro, i del desprestigi d'aquest darrer entre els seus, en Primo de Rivera, amb totes les tropes fidels i glorioses i amb tot el prestigi del P. U. P., recula que recularàs cap a la costa, i aquí caic i aquí ensopego va deixant una a una les fortificacions i viles que tanta seng i tants diners costen al poble espanyol i a nosaltres peadors, en mans del capdill moro que si perd en prestigi, com ens volen fer creure, augmenta en territori malgrat les contínues heroïcitats espanyoles.

De cara a mar en Primo però, afirma en cada intervü que guardaran el litoral, des d'alií dictaran condicions i desarmaran les càbiles que vulguin gaudir de les felicitats i aventatges de la civilització espanyola.

Nosaltres no estem segurs que els espanyols reixin a conservar aquesta faixa de terreny com el Primo de Rivera ea posará la de Capitá General per la què sospira però fem avinent que aquesta pruïja del general espanyol en cridar a tots els vents que conservarà la faixa i no anirà fins la platja arenosa es perquè Abd-el Krim el desprestigiat exigeix per fer la pau amb els espanyols a més d'una colla de milions i altres minúcies, que aquests es retirin fins a la costa i nosaltres, malgrat els desprestigis d'Abd El-Krim, les insobordinacions de les seves harkes i els «duros castigos» tan esboubats per ministres i diaris espanyols, estem segurs que el Primo de Rivera acabarà per retirar-se gloriósament fins aquella ratlla amb tots els canons, armes i soldats i impedimenta que Abd-El-Krim tindrà a bé deixar-li retirar mitjançant aquella hàbil política de passar una ma i ensenyar el puny clos de l'altí.

Mentre donguem homes pel Marroc i genteta pels càrrecs oficials no serem dignes de tenir llibertat ni sobirania,

El sindicalista lluita pel bé dels seus, l'espanyol per dominar als catalans; cal que els nostres economistes se'n fassin càrrec.

Tindre un ideal vol dir està saturat d'una valor moral capaç de fer-te dependre el teu cos físio.

El nou comitè encarregat de la Secció de Defensa, treballa activament per a la reorganització de tot ço que fa referencia als escamots, especialment per establir un enllaç de comunicacions perfecte que permeti transmetre i rebre les ordres amb la màxima rapidesa i seguretat. A aquest fi es prega als caps d'escamots forans el compliment amb puntualitat de les ordres que els sien donades i un mutisme absolut per a aquells a qui no van dirigides.

L'ensorrada d'Espanya

Aquella copa de xampany que el cínic comandant de l'«espanya» prometé beure a bord dins Gibraltar una setmana després d'haver embarrancat, ens l'havem beguda nosaltres satisfets al sebre la nova del seu definitiu esfrondament.

Un pobre espanyol ens l'ha pagada puix ens jugàrem «dos amadeos» ell que el vaixell es nosaltres que no sortiria més de les roques que l'empresonaven.

Així com hem guanyat aquesta aposta guanyarem la feta sobre el futur ensorrament de la pobre espanya en termes no llunyans.

I si tenim fe, voluntat i coratge aquesta no's farà esperar.

Vaja, entornate'n al llit...

Amic Calvo Sotelo l'has errada aquesta volta amb el teu viatge a Girona. Que eres gallec ja ho sabíem, com també que caciquejes a Galícia, on els gallecs patriotes t'han girat l'esquena.

El que no sabíem és que tinguessis pretensió i estómac per venir a donar concells a qui no te'ls demana. El que hem d'estimar i de voler els catalans no ets tu qui ens ho ha de dir,

Ves, entorna-te'n pel mateix camí i deixans tranquils, amic servidor del sabre i de la dictadura. Ves a la teva terra si et volen, arrivista, presumit i tonto, servidor abnegat del borratxo més militar o del militar més borratxo crescut en terres espanyoles.

«Habeis entrado triunfantes en Tetuan»

Que dirà el general Prim dins la seva tomba? Un exèrcit de 200.000 homes, manat per la flor i nata dels generals «que han regenerado España»

nya» que han d'abandonar fortes posicions sota la pressió dels moros i el Primo encara diu que que entra triomfant a Tetuà on no sabem fins quan hi eetarà.

Nosaltres recordem que els polítics vells que portaven a la ruina a la «gloriosa nació espanyola», aquells exacrats pel flamant Percallia aconseguiren amb la meitat dels homes que té el Timo de Primera, apoderar-se de tot ço que ara aquest ha hagut d'abandonar bo i reculant per entrar triomfant a Tetuà..

Garlaire i xerraire si que ho ets, Primo; però amb les teves infules de perdona vides ens estàs aplanant el camí de la nostra independència car tu l'ensorres més depressa l'espanya i el seu prestigi que tots els antics governants.

REFLEXIONS

La Pàtria és l'esser col·lectiu al qual devem el nostre esforç car nosaltres en som les partícules.

El teu cos es defensa per mitjà de tots els seus òrgans dels perills que l'envolten. Tu, doncs organ com ets d'un cos social: la pàtria; no l'hi pots negar el teu concnrs.

La pàtria uo és patrimoni teu ni d'un altre és la família teva eu grau superlatiu. Les mateixes afeccions, els mateixos egoismes identifiquen ambdues,

La teva fortitud és garantia de la fortitud de la teva; cura, doncs, d'ella.

Cal que t'arrelis ben fort a tu mateix que en mateix trobaràs el llevat que t'aproparà a la teva pàtria.

Fins en les grans negacions patriòtiques col·lectives, fent-les s'afirma a la pàtria per la paradoxa d'una identitat psicològica.

Cal no confondre la pàtria amb l'estat; la primera és invariable i existeix mentre nosaltres existim; la segona és l'entitat variable filla dels nostres actes intel·lectuals i com a tal subjecte a tots els prejudicis.

La nació és una meravella natural, l'eslat ho pot ésser de la nostra intel·ligència,

L'estat el fa sovint una classe; la pàtria la fan totes les classes i tots els que hi vivim.

Riute'n quan els savis t'afirmen que et neguis a tu mateix; sigues exuberant i fes la teva vida. Riute'n quan et neguin el teu ésser col·lectiu i que la pàtria sigui exuberant.

La pàtria i tu en vostres dolors hi trobrreu la vostre fortitud.

DELcroze, Imprimeur :: PARIS

ATALA: Fes circular aquest periòdic procurant que no caigui en mans de l'enemic.

fol
R. Est. 1924
Vana XXXI